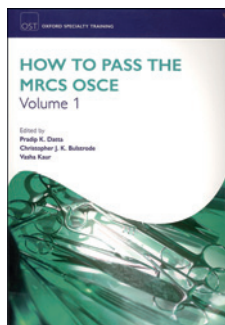


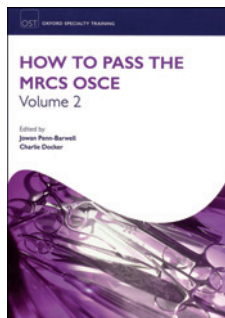
OSCE – ikke så enkelt ...



Pradip K. Datta, Christopher J. K. Bulstrode, Vasha Kaur, red. (bind 1)
Jowan Penn-Barwell, Charlie Docker, red. (bind 2)

How to pass the MRCS OSCE (Pack)

2 bd. 942 s, tab, ill. Oxford: Oxford University Press, 2011. Pris GBP 75
ISBN 978-0-19-960998-7



Eksamensformen OSCE (objective structured clinical examination) er relativt nylig introdusert ved medisinstudiet ved Universitetet i Oslo, både med klinisk og mer preklinisk/propedeutisk innhold. I utlandet, spesielt i Storbritannia, har eksamensformen vært benyttet gjennom lengre tid og de siste årene også i videreutdanningen av leger. Tanken bak OSCE er å splitte den klassiske muntlige eksamen opp i enkeltdele (*structured*), der man på forhånd har klarlagt eksakt hvilke kriterier som vektlegges, og hva som er tilfredsstillende kunnskaper og ferdigheter hos kandidaten (*objective*).

Formålet med denne utgivelsen er å forberede leseren på denne eksamensformen, og i dette tilfellet svært spesifikt mot den eksamen som gir rett til å titulere seg *Member of the Royal Society of Surgeons*. En tilsvarende eksamen finnes ikke i Norge.

Boken er i to bind med myke permer og totalt godt over 900 sider. Bind 1 har tre hovedtemaer: *Surgical skills and patient safety*, *History taking and communications skills* og *Applied surgical sciences and critical care*, fordelt på 32 kapitler. Bind 2 er oppdelt etter anatomiske regioner: *Trunk and thorax*, *Limbs and spine*, *Head and neck*, og *Neuroscience*, fordelt på 55 kapitler.

Illustrasjonene er i hovedsak i svart-hvitt: en del strektegninger av anatomi, en rekke gode reproduksjoner av røntgen- og CT/MR-bilder og enkelte fotografier av kirurgiske preparater og hudlidelser (enkelte av de siste i farger). En del informasjon presenteres i punkt-lister og bokser. Det er brukt en relativt liten font og smale marger. Spesielt i bind 1 virker layouten litt presset og lite leservennlig. For øvrig er språket godt, tidvis noe ordrikt, og det er få trykkfeil.

Hvert kapittel følger en nokså fast mal. Først presenteres lærebokstoff, deretter er det inntil ti eksempler på OSCE-scenarier, etterfulgt av forfatterens fasit. Lærebokstoffet har i noen kapitler en praktisk vinkling, men i de fleste minner det mest om en standard lærebok i kirurgi. OSCE-scenariene varierer fra korte 1–2 linjers fokuserte spørsmål til mer omfattende pasientpresentasjoner. Fasitsvarene varierer i enda større grad i omfang, fra korte stikkordlister til nesten parodiske, utskrevne dialoger mellom kandidat og eksaminator.

Det er vanskelig å se for seg en åpenbar norsk målgruppe. Det meste av lærebokstoffet som presenteres, vil man kunne tilegne seg bedre i klassiske lærebøker i kirurgi, og OSCE-scenariene skiller seg en god del ut fra dem som er blitt brukt ved f.eks. medisinsk embetseksamen ved Universitetet i Oslo.

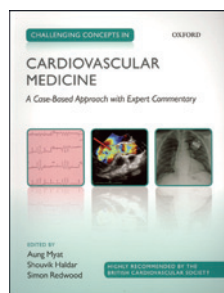
Min konklusjon er at boken kan anbefales om man skal arbeide som ung kirurg i England, og dermed skal ta en slik eksamen, ellers

ikke. Det er dog interessant og betryggende å merke seg at temaer som pasientsikkerhet, effektiv kommunikasjon, formidling av dårlige nyheter og takling av egne og andres feil anses viktig i en standardisert eksamen for kommende kirurger i Storbritannia.

Rune Jakobsen

Nasjonalt senter for stamcelleforskning
og
Institutt for medisinske basalfag
Universitetet i Oslo

Pedagogisk og praktisk



Aung Myat, Shouvik Haldar,
Simon Redwood, red.

Challenging concepts in cardiovascular medicine

A case-based approach with expert commentary. 260 s, tab, ill. Oxford: Oxford University Press, 2011. Pris GBP 50
ISBN 978-0-19-969554-6

I denne boken presenteres 25 sykehistorier som dekker viktige kliniske problemstillinger i kardiologi. Tematisk er kasuistikkene gruppert i seks ulike kapitler: koronarsykdom, klaffefeil, kardiomyopati, arytmier, medfødt hjertefeil hos voksne og til sist et mer generelt kapittel som omhandler hypertensjon, synkope, preoperativ risikovurdering og rehabilitering. En oversiktlig innholdsfortegnelse og et fylldig stikkordregister gjør det lett å finne frem.

Med utgangspunkt i en sykehistorie drøfter forfatterne diagnostikk og behandling. Diskusjonen er praktisk anlagt og bærer preg av at forfatterne har stor klinisk erfaring. En styrke er at de underveis henviser til relevant litteratur og aktuelle retningslinjer. Et meget tiltalende oppsett med *Kliniske tips* og *Ekspertkommentarer* i margene gjør at mye relevant og godt bearbeidet stoff effektivt presenteres for leseren.

Illustrasjonene er også gode med en rekke figurer, både i form av illustrerende strektegninger, EKG-eksempler, angio- og ekkofunn og annet relevant bildemateriale. Referansene er ferske, f.eks. er det et avsnitt hvor forfatterne drøfter revaskulariseringsstrategi ved koronarsykdom meget grundig, og de henviser til foreliggende evidens, inklusive ferske data fra SYNTAX-studien.

Det er også kasuistikk som på en utmerket måte illustrerer utfordringer man står overfor ved behov for platehemming hos pasienter med intrakoronar stent og samtidig klar indikasjon for antikoagulasjon. Fallgruver ved brystmertediagnostikk blir også belyst – den som har lest kapittel 9, reduserer risikoen for å overse en aortadisseksjon.

Boken er velegnet for utdanningskandidater i så vel generell indremedisin som i kardiologi. Her er det mye nyttig også for den som er ferdig spesialist. Det er grunn til å merke seg at boken er gitt en varm anbefaling av British Cardiac Society som setter høye krav til utdanningen av kardiologer. Boken er i en serie av utgivelser fra Oxford University Press. Nye utgivelser etter samme mal, og som dekker andre felter av medisinen, er underveis.

Jeg anbefaler boken. Her er det mange gode kliniske poenger, og dette er nyttig lesning for alle som vil styrke sin evidensbaserte praksis i kardiologi.

Rune Wiseth

Klinikk for hjertemedisin
St. Olavs hospital